

פסק דין

כב' השופט- אריאל ממן

"מצאתי את גרסתו של הנתבע ביחס לגובה הכנסותיו כתמוהה
, בלתי סבירה ובלתי מהימנה".

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

לפני **כבוד השופט אריאל ממן**

התובעת **ש. ש.**
ע"י ב"כ עוה"ד דן מלכיאלי

נגד

הנתבע **א. ש.**
ע"י ב"כ עוה"ד אילן אבירם

פסק דין

להלן אכריע בתובענה למזונות שלושה קטינים (שאחד מהם בגר במהלך ניהול ההליך).

רקע כללי בתמצית:

1. התובעת והנתבע נישאו כדמו"י ביום 16.5.2001. מנישואיהם נולדו להם ארבעה ילדים, ביניהם שלושה קטינים במועד הגשת התובענה, א' (יליד 11.7.2005), ב' (ילידת 2.11.2008) וג' (ילידת 12.1.2019).
[הבן א' בגר במהלך ניהול ההליך, ומזונותיו ייפסקו בהתאם].

2. הצדדים התגוררו יחד במושב ניר משה, אולם בחודש 1/2022 לערך, עזב הנתבע את בית המגורים ועבר להתגורר ביישוב X.

3. בין האב לבן א' ולקטינה ב' לא מתקיימים (ולא התקיימו) זמני שהות ובעניינה של הקטינה ג', ביום 27.6.2025 ניתן פסק דין (במסגרת תמ"ש 26524-07-22) בו קבעתי זמני שהות כמפורט להלן:

"זמני השהות בין האב לקטינה ג' יתקיימו, ע"פ המלצת עו"ס סדרי דין מיום 14.4.2024, כך שבימי שלישי בשבוע יאסוף האב את הקטינה מהמסגרת החינוכית וישיבה למחרת היום, ישירות למסגרת החינוכית ובכל סוף שבוע שני לסירוגין, יאסוף האב את הקטינה ביום שישי ישירות מהמסגרת החינוכית וישיבה ביום ראשון

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

בבוקר ישירות למסגרת החינוכית וכן במחצית חגי ישראל ע"פ החלוקה שנקבעה בהחלטותיי הקודמות.

בימי החופש או בהיעדר מסגרת חינוכית מכל סיבה שהיא, העברת הקטינה להורה השני תתבצע בשעה 16:00 (לדוגמא, ככל שאין מסגרת חינוכית ביום ד' בשבוע, מוטלת על האב האחריות להשגיח ולשהות עם הקטינה עד לשעה 16:00, עת ישיבה לפתח בית האם)."

4. אציין עוד בהקשר זה, כי בפסק הדין בעניין חלוקת זמני השהות הוספתי:

"... משאיני סבור כי כפיית קיום זמני שהות במתכונת רחבה, כפי עתירת התובעת, מתיישבת בהכרח עם טובתה של הקטינה, הרי שטענות התובעת ביחס לפגיעה בה ולתשומות העודפות הרובצות לפתחה בגין סירובו של הנתבע להשתתף באופן משמעותי יותר בטיפול בקטינה, יוכלו להתברר במסגרת תביעת המזונות וביהמ"ש יידרש שם לצורך לחייב הנתבע בגין הנטל העודף הכרוך בגידולה של הקטינה, שבו צריכה לשאת התובעת, מכורח המציאות."

5. התובעת לא השלימה עם תוצאות פסק הדין לחלוקת זמני השהות, שעה שדחיתי עתירתה לקבוע חלוקת זמני שהות שווה ביחס של 7/7, שעה שהנתבע התנגד לכך, וקבעתי זמני שהות במתכונת מצומצמת יותר (לינת הקטינה בבית האב בימי שלישי בלבד, וכן בכל סוף שבוע שני לסירוגין) וערערה עליו לבית המשפט המחוזי.

6. בשעה שהיה תלוי ועומד הליך ערעור, הגיעו הצדדים להסדר דיוני לפיו פסק הדין בתיק זה ובהליך הרכושי יושהה עד למתן פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי בערעור התובעת על פסק הדין לחלוקת זמני השהות.

7. ערעורה של התובעת לבית המשפט המחוזי (עמ"ש 75740-09-25) באשר לחלוקת זמני השהות שבשגרה נדחה.
מפאת חשיבות הדברים והגם שהם חורגים מהמסגרת הדיונית הרלוונטית לתביעה המונחת כעת להכרעת ביהמ"ש, אביא את הדברים ככתבם:

"ככלל, זמני שהות עם הילדים נתפסים כזכות טבעית של הקטין ושל הוריו, והם מהווים חובה הורית שאינה תלויה בבחירה שרירותית של אחד ההורים להסכים לה או להימנע ממנה. עם זאת, קביעת ההסדרים צריכה להיות מעשית וריאלית עבור

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

*המשפחה; הסדרים שמתחוור כי מבחינה מעשית לא בהכרח יפעלו במתכונת שנקבעה, אינם משרתים את טובת הילד. אין בהוראות הדין או בהלכה הפסוקה נוסחה המחייבת שיעור זמן מסוים או חלוקה שוויונית בין הצדדים. קביעת זמני השהות תלויה במאפייני המשפחה, בצרכי הילדים ובאיכות הקשר של הילד עם כל הורה. לא אחת, איכות השהות והקשר משמעותיים יותר מהיקף הזמן כשלעצמו (ראו בעניין זה המחקרים עליהם הצביע בית המשפט בעניין תלה"מ (משפחה נצרת) 5157-05-20 **פלונית נ' פלוני** (20.03.2022)).*

אחריות הורית משותפת משמעותה כי שני ההורים נושאים באחריות שווה לגידול הילד, אך אין פירוש הדבר שזמני השהות חייבים להיות זהים או שווים. כדי לקבוע זמני שהות זהים עם כל הורה, על בית המשפט להשתכנע כי הדבר תואם את טובת הילד הספציפי. בין הקריטריונים נבחנים: רצון הילד, יכולת ההורים לתקשר ביניהם, ומידת הפניות מחד והנכונות של כל הורה. כך למשל, במקרים בהם הורה אחד מתנגד להרחבת זמני השהות או שקיימת עצימות סכסוך גבוהה, בית המשפט עשוי להימנע מחלוקה שוויונית כדי למנוע מאבק נוסף. וכך גם במקרה ההפוך, כפי עניינו, בו הורה אחד מתנגד לכך שהקטינה תשהה עימו מחצית הזמן ועותר לזמני שהות מצומצמים יותר.

אשר לטענת המערערת לפיה יש להגדיל את זמני השהות של המשיב עם הקטינה על מנת למנוע הפליה מגדרית וכלכלית, יצוין כי מדובר בשיקול לגיטימי, אך לצידו ניצב עקרון טובת הילד, על רקע מידת הפניות והמסוגלות המעשית של כל הורה לקיים שהות בהיקף משמעותי. במקרה מעין זה, הפתרון לחוסר השוויון יימצא לרוב דרך מנגנון המזונות ולא דרך כפיית זמני שהות.

בבוא ביהמ"ש להכריע בסוגיית משמורת קטין והיקפה, עליו להציב לנגד עיניו שיקול עיקרי אחד והוא טובת הקטין. לצורך בחינת טובת הקטין על ביהמ"ש להסתייע בגורמי מקצוע, וככלל, בהיעדר טעמים כבדי משקל לסטות מחוות דעת ותסקירים, יאמץ את המלצות גורמי המקצוע.

בעניינו, לצד עקרון השוויון ונקודת המוצא כי טובתה של הקטינה היא זמני שהות נרחבים עם כל אחד מהוריה, לא ניתן להתעלם מסירובו של המערער לקיים זמני שהות נרחבים, בגלל צרכים רפואיים-רגשיים נטענים ובשל צרכי פרנסה.

בנסיבות אלה, כפיית זמני שהות מורחבים עלולה, לפי עמדת העו"ס ולפי ועדת התסקירים, לפגוע בטובת הקטינה, שכן היא זקוקה להורה פנוי וקשוב. הוצג חשש

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

כי הרחבת זמני השהות עם המשיב עלולה לייצר חוסר ודאות וחוסר שקט אצל הקטינה.

לא מצאנו כי נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט לאמץ את המלצות התסקיר. יש לזכור כי אין מדובר בהמלצה של איש מקצוע בודד, אלא של ועדת תסקירים שכונסה לנוכח המורכבות המשפחתית. למקרא התסקיר עולה כי נבחנה טובת הקטינה, על כל היבטיה, תוך מתן הדעת לשיקולים השונים."

8. בשעה שניתן, כאמור, פסק דין בערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי בסוגיית חלוקת זמני השהות, ניתן להכריע גם בתובענה זו.

יחס זמני השהות:

9. בעניינה של הקטינה ג' מתקיימים זמני שהות ביחס של 4/10 (4 לינות בבית האב ו- 10 לינות בבית האם) מתוך 14 וזאת בהתאם לפסק הדין שניתן בעניינה.

10. לגבי הבן הבגיר א' והקטינה ב', אין מחלוקת כי הנתבע אינו מקיים עמם זמני שהות כלל מאז שעזב את הבית, ולטענת התובעת כל הנטל הכלכלי והטיפולי רובץ עליה בלבד.

הנתבע מצידו טוען כי זמני השהות מתקיימים באופן מלא ועקבי כפי שסוכם, וכי מדובר בילדים בוגרים אשר אינם דורשים טיפול צמוד ואף מסייעים בטיפול באחותם הקטנה.

11. כאמור, במסגרת פסק הדין מיום 27.6.2025 בתיק זמני השהות הבהרתי שטענות התובעת ביחס לפגיעה בה ולתשומות העודפות הרובצות לפתחה בגין סירובו של הנתבע להשתתף באופן משמעותי יותר בטיפול בקטינה, יוכלו להתברר במסגרת התביעה דנן.

יחס ההכנסות:

12. שני הצדדים עצמאיים. התובעת בעלת עסק לטיפולי קוסמטיקה "...." בעיר Y, משנת 2000 והנתבע בעלים של מספרה ביישוב X, פועל באמצעות "עוסק מורשה" משנת 1998.

13. בהתייחס ליחס ההכנסות, לטענת התובעת, בין הצדדים פערי שכר קיצוניים, שכן עסק הקוסמטיקה שלה נפגע קשות, הכנסתה החודשית דלה ועומדת על כ-3,000 ₪ עד 5,000 ₪ בלבד לחודש (כ-4,200 ₪ לחודש בשנת 2024 וכ-2,950 ₪ לחודש בשנת 2023) ואילו הנתבע,

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

בעלים של מספרה מצליחה וותיקה ביישוב X והכנסתו האמיתית אינה נופלת מ-50,000 ₪ - 60,000 ₪ בחודש, סכומים שלדברי התובעת, הוא מעלים מרשויות המס.

מנגד, לטענת הנתבע, הוא עובד לבדו במספרה ללא עובדים נוספים, והכנסתו החודשית לפני תשלומי מיסים עומדת על סך של 7,808 ₪ בלבד, כאשר בשל נזקי הקורונה והתחרות, חלה ירידה דרסטית בהכנסותיו.
עוד טען הנתבע כי התובעת מעלימה את הכנסותיה האמיתיות, עובדת עם לקוחות רבים במזומן, גם בקליניקה בביתה, מחזיקה ביתרת זכות גבוהה וחסכונות בבנק.

14. בנסיבות המתוארות, בין הצדדים קיימת מחלוקת באשר לאופן חלוקת נטל מזונות הקטינות (והבן א' עד לבגרותו) כאשר לשיטת התובעת, בשל פערי ההשתכרות הקיצוניים והעובדה כי לתובעת אין כל הכנסה פנויה, יש להעמיד את מזונות כל אחד מהקטינים על סך של 4,614 ₪ לחודש ולחייב את הנתבע לשאת ב-80% מהוצאות החינוך והרפואה שלהם ואילו לשיטת הנתבע בשעה שעסקינן בקטינים מעל גיל 6, חלוקת המזונות היא מדין צדקה וצריכה להיקבע באופן שוויוני ויחסי בהתאם להכנסות הצדדים וזמני השהות, בפרט כאשר שני הצדדים הם עצמאיים בעלי פוטנציאל השתכרות מלא.

דיון והכרעה:

15. לאחר שבחנתי את כל אשר בפניי, לרבות כתבי הטענות, תצהירי הצדדים, חוות דעת מומחה ביהמ"ש, עדויות הצדדים ועדיהם וסיכומי ב"כ הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי שני הצדדים, אינם מציגים תמונת מצב מלאה אודות הכנסותיהם (אם כי לא באופן דומה) וכי במיוחד הכנסתו הנטענת של הנתבע אינה מתיישבת עם היקף שכרו בפועל, וזאת כפי שיפורט להלן.

<u>הכנסות הנתבע:</u>

16. לתיק הרכושי הוגשה חוות דעת מומחה ביהמ"ש, רו"ח יניב בוכניק.

בעמ' 19 לחוות הדעת, הגיע מומחה ביהמ"ש למסקנה לפיה קיימים פערים משמעותיים בין דיווחי הנתבע לרשויות המס לבין היקף הכספים שהופקדו בחשבון הבנק שלו, כאשר לשיטת המומחה אם ביהמ"ש יקבל הסבריו ביחס להיקף הכספים, יהיה צורך להעמיד את שווי העסק שלו על 0 וככל שביהמ"ש ידחה הסבריו של הנתבע, הרי שיש להעמיד את שווי העסק על סך של כ-296,000 ₪ וזאת כמפורט להלן:

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

ג. תוצאות הערכת שווי העסקים

א) שווי עסק של מר ש[redacted]

1) לאור הפערים בין הכנסות העסק לשנים 2019-2021, כפי שדווחו בדוח רווח והפסד, לבין סך הכספים שהופקדו בחשבון העסק בשנים אלו, וכן לאור הסבריו של מר ש[redacted]שר לפערים אלו, החל"מ יציג 2 חלופות להערכת שווי העסק, לפי שיטת ה- DCF, כמפורט להלן:

(א) במידה שבית המשפט יבריע כי מקור הפערים בהכנסות הינו בכספי הלוואות שקיבל מר ש[redacted]רובי משפחתו, אזי שווי העסק של מר ש[redacted]ו 0 ש"ח;

(ב) במידה שבית המשפט ידחה את הסבריו של מר ש[redacted]י שווי העסק הינו בסך של 295,922 ש"ח. לפיכך, על מר ש[redacted]עביר לגב' ש[redacted]יצית משווי העסק, שמסתכם לסכום כולל של 147,961 ש"ח, ברוטו (ללא ניכוי מס רווח הון רעיוני, ככל שיוחלט).

2) הערכת השווי מצורפת לחוות דעת זו, כנספח ב' – הערכת שווי "אב[redacted]ש[redacted]

3) חוות דעת זו מתבססת על מידע ונתונים הידועים לח"מ במועד ביצוע ההערכה. שינויים במשתנים העיקריים ו/או במידע, עשויים לשנות את הבסיס להנחות היסוד ובהתאם לכך, את המסקנות.

ב) שווי העסק של גב' ש[redacted]

1) בהתאם לממצאי הבדיקה שערכתי, שווי העסק, נכון למועד הקובע, הן לפי שיטת ה- DCF והן לפי שיטת השווי הנכסי, הינו 0.

2) הערכת השווי מצורפת לחוות דעת זו, כנספח ג' – הערכת שווי "ש[redacted]ש[redacted]

3) חוות דעת זו מתבססת על מידע ונתונים הידועים לח"מ במועד ביצוע ההערכה. שינויים במשתנים העיקריים ו/או במידע, עשויים לשנות את הבסיס להנחות היסוד ובהתאם לכך, את המסקנות.

17. בעמ' 46 - 47 לחוות הדעת, פירט המומחה את הפערים בין דו"חות הרווח והפסד והדיווחים לרשויות המס, לבין כספים נזילים שהופקדו בחשבונו של הנתבע:

(טו) לשם בחינת הטענות שהועלו על ידי גב' שטרית, בדקתי את דפי התנועות בחשבון מספר 2009023, המתנהל על שמו של מר שטרית, בבנק מרכנתיל, לשנים: 2019-2021.

(טז) במסגרת בדיקתי, אותרו הפקדות מזומנים ושיקים בחשבון, העברות כספים שבוצעו לחשבון וכן תקבולים מכרטיסי אשראי.

(יז) להלן טבלה המפרטת את הפקדות הכספים לחשבון מספר 2009023, המתנהל על שמו של מר שטרית, בבנק מרכנתיל, לפי אופי הפקדת הכספים, לשנים 2019-2021:

	2019	2020	2021
הפקדת מזומנים	161,855	71,490	97,000
הפקדת שיקים	4,081	38,585	37,134
העברות כספים	5,386	12,213	23,766
תקבולים מכרטיסי אשראי	271,042	221,349	257,744
סה"כ	**442,365**	**343,636**	**415,644**

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

יוצא אם כן, שבעוד שההפקדות בחשבון הבנק של הנתבע לשנים האמורות הסתכמו בסך כולל של 1,201,645 ₪, הרי שהדיווחים לרשויות המס לשנים אלה עמדו על סך כולל של 457,878 ₪ בלבד.

18. אי לכך, כפי שניתן ללמוד על נקל מחוות דעת מומחה ביהמ"ש- **קיים פער של 743,767 ₪ בין הכנסותיו המדווחות של הנתבע לשנים 2019-2021 לבין הסכומים שהופקדו בחשבון הבנק שלו באותן שנים** (והגדלת טווח הבדיקה וההשוואה אף מגדילה את פער זה).

19. אעיר כבר עתה (ואדרש לכך ביתר שאת במסגרת ההליך הרכושי) לא מצאתי לקבל הסבריו של הנתבע ביחס לפערים האמורים, אי לכך, חישוב ממוצע ההפקדות שביצע הנתבע בשנים אלה, מלמד על הפקדת כספים בסך של 33,379 ₪ לחשבונו מידי חודש, ממוצע החורג באופן בלתי סביר מהנטען על ידו בכתבי טענותיו (טענה להכנסה חודשית של 7,808 ₪ בכתב ההגנה, ו-10,000 ₪ בהרצאת הפרטים שצורפה לתצהירו).

20. יודגש כי מי מהצדדים לא עתר לחקור את מומחה ביהמ"ש וחוות דעתו לא נסתרה.

21. אם לא די באמור, לתיק ביהמ"ש הוגש דו"ח חוקר פרטי, מטעם מר ערן רופה (נ/13 בתיק המוצגים של התובעת), שתיאר בפירוט רב את כמות האנשים שנכנסו למספרה של הנתבע במשך 7 ימים רצופים, שגם ממנו ניתן ללמוד על היקף הכנסות גבוה בהרבה מהנטען על ידי הנתבע.

22. אכן, אין בהכרח ללמוד מדו"ח החוקר הפרטי כי כל הנכנסים למספרה בתקופה האמורה היו לקוחותיו של הנתבע, אך סביר להניח, כי רוב ככל מי שמגיע למספרה, באשר היא, עושה כן על מנת לקבל שירותי תספורת/עיצוב שיער וכדו' ואין סיבה להנחי אחרת בענייננו של הנתבע שלפניי. על כן גם אניח שקיימים (בשוליים) מלווים או מתעניינים, שלא קיבלו מהנתבע שירותים בתשלום, ניתן להסיק ברמת הסתברות הנדרשת לצורך הוכחת תביעה זו, כי החלק הארי של המבקרים במספרה, הם אנשים שקיבלו שירותי תספורת בתשלום.

23. במסקנות דו"ח החקירה מיום 1.10.2022 נכתב כי במשך כשבוע, נצפו כ- 290 מבקרים במספרה של הנתבע, לפי הסיכום הבא:

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

סיכום מעקב:

1. בתאריך 18/09/2022 נצפו כ 53 לקוחות בבית העסק של הנ"ל.
2. בתאריך 19/09/2022 נצפו כ 47 לקוחות בבית העסק של הנ"ל.
3. בתאריך 20/09/2022 נצפו כ 3 לקוחות בבית העסק של הנ"ל.
4. בתאריך 21/09/2022 נצפו כ 46 לקוחות בבית העסק של הנ"ל.
5. בתאריך 22/09/2022 נצפו כ 63 לקוחות בבית העסק של הנ"ל.
6. בתאריך 24/09/2022 נצפו כ 36 לקוחות בבית העסק של הנ"ל.
7. בתאריך 25/09/2022 נצפו כ 42 לקוחות בבית העסק של הנ"ל.

24. בהתאם למפורט בדו"ח החקירה, הרי שכמות הלקוחות הפוטנציאליים במספרה של הנתבע במשך שבעת ימי המעקב עמדה על כ- 290 כניסות לשבוע (כאשר ביום 20.9.2022 נצפו 3 כניסות בלבד, יום שבו עבד הנתבע במשך רק כשעתיים וחצי בשעות הבוקר, מהשעה 7:00 לערך ועד לשעה 9:46 בלבד, שבה סגר הנתבע את המספרה).

25. בנסיבות העניין בשעה שמצאתי כי ביום 20.9.2022 לא מדובר ביום עבודה סטנדרטי של הנתבע. לאחר החרגת יום זה, הממוצע היומי של כלל המבקרים במספרה של הנתבע במשך שישה ימי עבודה, עמד על ממוצע כ- 47 מבקרים ליום (כשההנחה הסבירה ביותר היא שהחלק הארי של אותם מבקרים נמנה על קהל לקוחותיו של הנתבע).

26. כפי שניתן ללמוד מדו"ח החקירה, מי שפוקד את מספרתו של הנתבע הם גברים, נשים וילדים, כאשר ידוע (ודומה כי אין על כך מחלוקת, גם אם לא מדובר בידיעה שיפוטית) כי לכל אחת מן האוכלוסיות האמורות, סגנונות תספורת ועלויות שונות, בהתאם לשירות הספציפי שצורכת כל אוכלוסייה עבור תספורת, עיצוב שיער, צבע וכדומה.

27. גם אם נניח כי כמות הלקוחות משתנה מעת לעת וכי קיימות תקופות בהן תנועת הלקוחות גבוהה יותר [כגון בתקופת חגים (כאשר מועד החקירה בוצע בימים שקדמו לראש השנה תשפ"ו) וכדומה)] ותקופות אחרות בהן תנועת הלקוחות דלילה יותר, הרי שבחישוב זהיר ושמרני ניתן לקבל טענת התובעת כי היקף הכנסותיו של הנתבע מסתכם בסך של 50-60 אלף ₪ לחודש נטו.

28. סבורני כי לנוכח האמור, בהערכה זהירה מאוד, ניתן להעמיד את גובה הכנסתיו של הנתבע על סכום של כ- 60,000 ₪, לכל הפחות (לפי חישוב של כ- 40 לקוחות ביום, ששילמו סכום מינימאלי של 60 ₪ בלבד לתספורת X 25 ימי עבודה בחודש).

29. אדגיש כי הערכה זהירה זו, הינה על דרך המינימום, שכן ניתן להניח בסבירות גבוהה, כי התשלום שמשלמים לקוחות רבים עבור שירותי תספורת (בעיקר נשים) גבוה באופן משמעותי מכפי מהערכה זהירה זו, כאשר מחירי השוק עבור עיצוב שיער, צבע, גוונים וכדו' עומדים על סכומים גבוהים הרבה יותר.

30. אדגיש כי לא מצאתי לקבל טענת ב"כ הנתבע ביחס לחוסר מהימנותה של מערכת התיעוד (שכללה גם צילום וידאו, הגם שפלט הווידאו לא צורף לתיק המוצגים), זאת לנוכח עדותו הקוהרנטית של החוקר הפרטי והסבריו ביחס לאופייה של מערכת התיעוד, דרך עבודתה והשימוש בה, כשהטענה שמתוך הפלט של מערכת התיעוד נסכמה כמות הנכסים למספרה של הנתבע לא נסתרה. סבורני כי עדותו של החוקר הפרטי מלמדת כי המערכת והפלט שלה עומדים בגדרי הוראות הדין, לרבות בהוראות סעיף 36 **לפקודת הראיות [נוסח חדש]**, תשל"א-1971.

31. זאת ועוד, כפי שהתברר בחקירתו של הנתבע, בדיווחים שלו לרשויות המס, לא דווח על הוצאות שכירות, כאשר לדבריו הוא נושא בהוצאה זו במזומן מידי חודש (ראו: עמ' 5 לפרוטוקול מיום 30.6.2025). עובדה זו מחזקת את הטענה כי הנתבע מוציא חלק ניכר מהוצאותיו במזומן, ללא דיווח מתאים לרשויות המס (ושלא ככל בעל עסק סביר, שמבקש להפחית את תשלומי המס שלו בדרך של קיזוז הוצאות), כפי הנראה מתוך חשש שיתברר שחלק מהכנסותיו אינו מדווח גם כן.

32. התמיהות ביחס לגובה הכנסותיו של הנתבע התחזקו גם לנוכח העולה מתמליל שיחה בין התובעת לבין בן הזוג של אם התובעת (מוצג נ/12) ממנו עלה כי הנתבע נהג להמיר כספים במזומן באמצעות המחאות שקיבל מאם התובעת, בסכומים משתנים של אלפי שקלים:

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

: אתה, תגיד לי, אתה זוכר כמה כסף אמא, [redacted] היה נותן לאמא בשביל הצקים?

: כמה כסף איפה אני זוכר, פעם 3, פעם 2, פעם 4, למה?

: כל פעם היה נותן לה מזומן?

: כן

והיא היתה נותנת לו את הצקים שלה

: נכון, למה [redacted]?

33. בעדותו, ניסה אמנם בן הזוג של אם התובעת להתכחש לדברים שתועדו בקולו בהקלטה וטען כי הוא אדם חולה ואינו זוכר, אלא שדבריו המוקלטים משנת 2024, לצד יתר הממצאים החריגים המתייחסים להתנהלותו הכלכלית של הנתבע, מהווים חיזוק לגרסת התובעת ומערערים את גרסת הנתבע ביחס לגובה הכנסותיו.

34. אציין עוד, כי בבקשה שהגיש הנתבע ללשכת ההוצאה לפועל בחודש 8.2024 (נ/4 לתיק המוצגים של התובעת) הוא הצהיר שהוצאותיו מסתכמות בסך של כ- 27,300 ₪ לחודש, באופן שאינו מתיישב גם כן עם טענותיו בהליך דנן ביחס לגובה הכנסתו החודשית הממוצעת [בשנת 2020 (לפני הקורונה) סך של 7,808 ₪ (לפני מיסים) ובשנת 2021 בערכי הפסד (ראו סע' 74 לכתב ההגנה)] וכן אינה מתיישבת עם טענתו במועד שמיעת ההוכחות, שהכנסתו החודשית עומדת על סך של 10,000 ₪ ברוטו לחודש (ראו: הרצאת הפרטים של הנתבע שצורפה לתצהירו מיום 27.6.2025).

35. עוד עלה מעדותו של הנתבע, כי מלבד תדפיסי חשבון הבנק שצירף לתצהירו (מבנק מרכנתיל דיסקונט), כפי הנראה קיים חשבון נוסף על שמו בבנק הפועלים, ממנו מבוצעות לחשבונו בבנק מרכנתיל דיסקונט העברות כספיות בסכומים של אלפי שקלים (ראו: עמ' 3 -5 לפרוטוקול הדיון המתומלל מיום 30.6.2025).

36. נסיבות אלה ותשובותיו הבלתי סבירות של הנתבע מחזקים את ההנחה כי הנתבע הסתיר מידע מהותי מביהמ"ש אודות היקף הכנסותיו.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

37. לנוכח האמור, מצאתי את גרסתו של הנתבע ביחס לגובה הכנסותיו כתמוהה, בלתי סבירה ובלתי מהימנה, זאת לנוכח ממצאי דו"ח החקירה, מסקנות מומחה ביהמ"ש ויתר התמיהות, המפורטות לעיל.

38. לנוכח כל האמור, מצאתי לקבל טענת התובעת במלואה ולהעמיד את הכנסתו החודשית הממוצעת של הנתבע, על דרך האומדנה, על סך של 50,000 ₪ בערכי נטו (לאחר ניכוי הוצאות שכירות של העסק, תפעולו וניכויי חובה נוספים) לחודש.

<u>הכנסות התובעת:</u>

39. בכתב תביעתה, טענה התובעת שהיא משתכרת סכומים נמוכים מאוד, בין 3,000 ₪ ל- 5,000 ₪ בלבד, זאת כשלדבריה היא נדרשת לטפל בקטינים ואינה יכולה להקדיש מספיק שעות עבודה לצורך כלכלתה וכלכלת ילדיה (לרבות הבגירים) המתגוררים עמה.

40. טענת התובעת כי אינה יכולה למצות את כושר השתכרותה, מתחזקת אל מול טענותיה בהליך בעניין חלוקת זמני השהות, בו עתרה לחלוקת זמני שהות שווה, על מנת שתינתן לה האפשרות למצות את כושר השתכרותה. אלא, שכזכור, לנוכח סירובו העיקש של הנתבע, נקבעו זמני שהות מצומצמים יותר (ראו לעיל).

41. אזכיר, כי בפסק הדין בעניין חלוקת זמני השהות הוספתי:

"... טענות התובעת ביחס לפגיעה בה ולתשומות העודפות הרובצות לפתחה בגין סירובו של הנתבע להשתתף באופן משמעותי יותר בטיפול בקטינה, יוכלו להתברר במסגרת תביעת המזונות וביהמ"ש יידרש שם לצורך לחייב הנתבע בגין הנטל העודף הכרוך בגידולה של הקטינה, שבו צריכה לשאת התובעת, מכורח המציאות."

42. אלא שגם גרסתה של התובעת ביחס להכנסותיה אינה חפה מקשיים.

43. ראשית, קשה להלום טענות התובעת, אשת מקצוע בתחום הקוסמטיקה, בעלת ניסיון רב שנים, ביחס להכנסותיה הזעומות.

44. שנית, עיון ראשון בטענות התובעת מעלה קושי להלום את טענתה (בהליך הרכושי) כי בזמן החיים המשותפים היא חסכה ממקורותיה שלה סך של 1,400,000 ש"ח (ששימשו לצורך

רכישת הבית המשותף) שכן באופן סביר, מי שמשתכר סכומים זעומים, כפי הכנסותיה הנטענות של התובעת, אינו יכול לחסוך סכומי כסף בהיקפים אלה.
(יוער כי לנוכח האמור, במסגרת ההליך הרכושי, עתרה התובעת לאיזון לא שוויוני של בית הצדדים ואדרש לכך בהליך הרכושי).

אלא שבחינת מקורות הכספים, ששימשו לטענת התובעת עצמה לצורך רכישת הבית, בסכום כולל של 1,400,000 ₪ , נחסכו לדבריה במשך 15 שנים לערך, מהכנסות העסק שלה ומדמי שכירות שקיבלו הצדדים (והופקדו במשך 13 שנים לערך בחשבונה של התובעת), בעת שהצדדים התגוררו ביחידת דיור הסמוכה לבית אמה והוצאות הדיור והמחיה של הצדדים היו מינימליות (ראו: עמ' 29, ש' 17 - 26 לתמלול דיון ההוכחות מיום 16.7.2025).

כך גם התברר כי הסכום האמור מורכב מסך של 800,000 ₪, שהם כספי תמורה של מכירת דירת הצדדים.

45. אשר על כן, אם נפרוט את הסכום האמור לפרטיו, ניתן להלום חיסכון מיגיעה אישית של התובעת [זאת כשמקוזזים ממנו את דמי השכירות בסך של 1,800 ₪ בממוצע לחודש, המסתכמים לכדי סכום של כ-280,000 ₪ (הגם שעל פי הנטען, בחלק מהתקופה שלומו דמי שכירות בערכים גבוהים, או נמוכים יותר) וסך של 800,000 ₪ (שהם כספי תמורת מכירת דירה משותפת)].

46. הפחתה של הכספים שהתקבלו מהשכרת הדירה וממכירתה (סכומים שלא עמדו במחלוקת) מותירה חיסכון של כ-320,000 ₪, שמקורו ביגיעה אישית (כך על פי טענת התובעת עצמה, לפי החישוב הבא: 1,400,000-800,000-280,000).

47. בהתחשב בעובדה שהצדדים התגוררו בקרוואן בשטח השייך לאם התובעת במשך 15 שנים לערך והוצאותיהם היו מינימליות במשך תקופה ארוכה זו (טענה שלא הייתה במחלוקת) הרי שניתן להלום חיסכון מצטבר בסך של כ- 320,000 ₪, שנחסך במשך כ-15 שנים, על אף הכנסותיה הנטענות של התובעת (שכן חלוקה של הסכום שנחסך לטענת התובעת מיגיעה אישית במשך כ- 15 שנים, עולה לכדי חיסכון חודשי ממוצע בסך של כ-1,800 ₪).

48. חרף האמור (במיוחד לנכח ניסיונה ארוך השנים), מצאתי כי כושר השתכרותה של התובעת, על אף אילוציה השונים, עומד לכל הפחות על גובה שכר המינימום במשק, ומשכך **אני מעמיד את שכרה של התובעת על סכום של 6,444 ₪ לחודש.**

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

צרכי הקטינים

49. בכתב התביעה העמידה התובעת את צרכי הקטינים בסכום של 4,614 ₪ לכל קטין (כאשר התביעה הוגשה בשם שלושה קטינים, אחד מהם בגיר בעת הזאת).

50. בסע' 46 לתצהיר עדותה הראשית, טענה התובעת כי היא עומדת על טענתה בדבר צורכי ילדיה (שתי קטינות ובגיר) וטענה כי צורכיהם עומדים על סך כולל של 13,843 ₪ לחודש "ולא נופלים מהסך האמור".

51. בכתב התביעה העמידה התובעת את הוצאות המזון והשתייה (עבור כל הקטינים) על סך של 5,000 ₪, את הוצאות הביגוד וההנעלה על סך של 2,000 ₪, ואת ההוצאות הרפואיות השוטפות והיגיינה בסך 800 ₪.

52. הנתבע טען כי מדובר בתביעה מוגזמת ומופרכת, שאינה מתאימה למציאות, בה עתרה התובעת לפסוק מזונות ללא הוצאות מדור עבור שני מתבגרים ופעוטה מעל גיל 6, תוך התעלמות מוחלטת מהפסיקה הקובעת כי שני ההורים חבים במזונות ילדיהם מדין צדקה.

53. הנתבע הכחיש את גובה ההוצאות הנטענות וטען כי התובעת לא הציגה ראיות לתמיכה בהן, וכי מתדפיסי האשראי עולה שעלות רכישת המזון החודשית לכל הבית עומדת על 3,500 ₪ בלבד וביגוד נקנה בסכומים נמוכים בהרבה (כמו 1,127 ₪ ו-322 ₪ בחודשים מסוימים).

מנגד, הנתבע הצהיר בבקשתו להוצאה לפועל כי הוא רוכש לקטינה בגדים וצעצועים בסכומים המגיעים ל"2,000 - 3,000 ₪" בחודש והוסיף כי הוא משלם מחצית מהוצאות החוגים והקייטנות, ואף רשם את הקטינה ג' לשיעורי שחייה בעלות של 160 ₪ לשיעור [ושילם על 8 שיעורים באופן מלא מבלי שביקש מהתובעת להשתתף בהוצאה זו (ראו: נספח נ/4 לתיק המוצגים של התובעת)].

54. לפי טענת התובעת, הוצאות החזקת הבית עומדות על סך כולל של 3,885 ₪ בחודש (מים- 605 ₪, ארנונה- 1,000 ₪, מס קהילה- 180 ₪, חשמל- 1,700 ₪ וגז- 400 ₪) כאשר לדבריה על הנתבע לשלם את מחציתן (1,943 ₪). כמו כן, עתרה התובעת לחייב הנתבע במלוא תשלומי המשכנתא החודשיים המסתכמים בקירוב ב-4,250 ₪, בהתאם למוסכם בין הצדדים.

55. לגבי הוצאות הבית, הנתבע טען כי התובעת רשמה סכומים שאינם נכונים: הארנונה, הביוב והמס המוניציפאלי למועצה האזורית ..., עומדים בפועל על כ-370 ₪ בחודש בלבד לאחר הנחות (ולא 1,180 ₪ כפי שנטען), הוצאות הגז הן כ-100 ₪ בחודש בלבד, והחיוב הממוצע עבור מים ומס עירוני עומד על 240 ₪ ו-180 ₪ בהתאמה. לבסוף, עתר לחייב את התובעת

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

במחצית מתשלומי המשכנתא (העומדת על למעלה מ-4,500 ₪) או לקזזם מגובה המזונות שייפסקו.

56. בעדותה, טענה התובעת כי בכל שבוע היא מוציאה עבור סך של כ- 1,200 ₪ עבור מוצרי צריכה, מזון והיגיינה, זאת כשלדבריה היא מתנהלת בקמצנות: *"יש לי 4 ילדים צריכה לקנות להם פדים, תחתונים, שמפו, נוזל כביסה... הכל הכל יקר... אני לא קונה להם סטייקים, אני לא עושה להם על האש, אני לא, אני קונה מה שאני צריכה, קצת חזה עוף, דגים, מה שצריך, אני לא מתפרעת... וגם לא מבשלת להם כל יום, מה שאני יכולה, מה שאני יכולה אני עושה בשביל הילדים האלה."* (עמ' 52, ש' 9 -17 לפרוטוקול המתומלל).

אי לכך, ולנוכח טענת התובעת בעדותה, הרי שהוצאות הצריכה השוטפת שלה ושל ארבעת ילדיה עומדות על כ- 4,800 ₪ לחודש. בשעה שבבית התובעת מתגוררות חמש נפשות (התובעת, שני הבגירים ושתי הקטינות) מצאתי להעמיד את הוצאות המזון, המחיה והיגיינה של כל אחד מהקטינים עומד על כ- 1,200 ₪.

לסכום זה יש כמובן להוסיף הוצאות ביגוד, הנעלה והוצאות נוספות וכן להוסיף דמי אחזקת מדור.

57. **למען הסר ספק, אחר העיון בכל אשר הונח לפני, לא מצאתי לקבל טענות התובעת בעניין גובה הוצאות הקטינים, זאת בשים לב להכנסותיה הדלות, ושעה שהוצאות אלה אינן מוצאות עיגון בחומר הראיות, ובמיוחד כאשר הסכומים הנטענים חורגים באופן ניכר מהקבוע בפסיקה ביחס לחזקת צרכים הכרחיים של קטינים.**

58. **בנסיבות העניין, ובכפוף לאמור להלן, מצאתי לקבל טענתה החלופית של התובעת כי מזונותיו של כל אחד מהקטינים עומד על סך של 1,900 ₪ (כשסכום זה כולל דמי אחזקת מדור בסכום של 200 ₪ לקטין).**

59. **אלא שביחס לשתי הקטינות, כאשר עם הבת הגדולה ב' לא מתקיימים זמני שהות כלל וכאשר עם הבת הקטנה ג' מתקיימים זמני שהות מינימליים בלבד (ובשים לב לקביעתי בהליך בעניין זמני השהות), הרי שמצאתי להעמיד את הנטל העודף שאינו בר כימות, שנובע מהעבדה כי התובעת נושאת בחלק הארי של נטל הגידול של הקטינות, על סך של 200 ₪ לקטינה ב' (ילדה מתבגרת) ו- 500 ₪ לקטינה ג' ועל כן מצאתי להעמיד את מזונותיה של הקטינה ב' על סך של 2,100 ₪ לחודש ואת מזונותיה של הקטינה ג' על סך של 2,400 ₪ לחודש** (כשסכומים אלה כוללים, כאמור, דמי אחזקת מדור).

60. התובעת עתרה גם כן לקבוע כי הוצאות החינוך והרפואה של הקטינים יחולקו כך שהנתבע יישא ב-80% מהן והתובעת ב-20%, זאת בשל פערי השכר הקיצוניים בין הצדדים.

61. הנתבע מתנגד לשלם מעל למחצית מהוצאות החינוך והרפואה, ומבקש כי כל הטבה או מענק לימודים מהמל"ל יקוזזו תחילה מהוצאות אלה, אשר יתחלק שווה בשווה.

62. לעניין מועד תחילת החיוב ולאחר שבחנתי טענות הצדדים בעניין זה, מצאתי לקבל טענת התובעת כי יש להורות על חיוב הנתבע במזונות הקטינים ממועד הגשת הבקשה ליישוב סכסוך, בהתאם לקבוע בהוראות הדין (וחרף האמור בהחלטה למזונות זמניים, בה הוריתי על תחילת חיוב במועד מאוחר יותר).

הדין החל

63. על פי סעיף 3(א) **לחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות)**, תשי"ט-1959, אדם חייב במזונות ילדיו הקטינים לפי הוראות הדין האישי החל עליו. הואיל והצדדים שניהם יהודים, חל בעניינם הדין העברי.

64. בהתייחס לילדים מעל גיל שש שנים (כבעניינו)– נפסק בבע"מ 919/15 **פלוני נ' פלונית** (מאגרים משפטיים, 19.7.2017), כי חיובם של שני ההורים במזונות ילדיהם הינו מדין צדקה, בהתחשב בהשתכרותם וזמני השהות שלהם בפועל עם הקטינים, ובכפוף לנסיבותיו הספציפיות של המקרה [(השוו: בע"מ 817/18 **פלוני נ' פלונית** (מאגרים משפטיים, 31.1.2018].

65. מזונות קטין המתגורר בבית מרכזי אחד הועמדו על סכומים הנעים בין 1,600 ₪ ל-2,000 ₪ לחודש וזאת כסך מינימלי חודשי שאינו נדרש לראיה [ראו: עמ"ש (ת"א) 46291-01-16 **פלוני נ' פלונית** (מאגרים משפטיים, 2019); עמ"ש (ת"א) 32172-11-17 **ע.ש נ. נ.ש** (מאגרים משפטיים, 2019) והשוו: רמ"ש (מרכז) 59188-10-18 **י.נ. נ' א.נ'** (מאגרים המשפטיים, 25.10.18) המתייחס לצרכיו של קטין המתגורר בשני בתים].

<u>ומן הכלל אל הפרט:</u>

66. בשעה ששתי הקטינות והבן הבגיר שנכלל בתובענה מושאי הליך זה הינם מעל לגיל שש שנים, חיוב מזונותיהם חל על שני הוריהם מדין צדקה. בחיוב זה יש להביא בחשבון את צרכיו של כל קטין, היחס בין הכנסותיהם של הוריו והיקף זמני השהות שלהם עם כל אחד מההורים.

67. בנסיבות שלפני, עובדה היא כי בין האב לקטינה ב' ולבן א' לא מתקיימים (ולא התקיימו גם בהיותו של הבן א' קטין) זמני שהות כלל ואילו בין האב לקטינה ג' מתקיימים זמני שהות במתכונת של 4/10 מתוך 14.

68. אי לכך ובהתאם לאמור, הרי שיחס זמני השהות של הבן א' והקטינה ב' עם הוריהם הינו 0% לנתבע ו- 100% לתובעת ואילו יחס זמני השהות של הקטינה ג' עם הוריה הינו 30% לנתבע ו- 70% לתובעת.

69. בכל הנוגע לקטין הגדל בבית מרכזי אחד, חזקת הצרכים הועמדה כאמור על סכומים הנעים בין 1,600 ₪ ל-2,000 ₪ לחודש והועמדה על סך 2,250 ₪ לחודש לפחות לקטין הגדל בשני בתים [ראו: רמ"ש (מרכז) 59188-10-18 **י.נ. נ' א.נ'** (מאגרים המשפטיים, 25.10.18) וכן עמ"ש (מרכז) 5121-05-20 **י.ג ' נ.ג** (מאגרים המשפטיים ; 26.10.20)] . זאת, בכפוף לכלל ההוצאה השולית הפוחתת בעבור מספר קטינים, כך שככל שמדובר במספר קטינים הרי שחישוב דמי המזונות לא יעשה כמכפלה חשבונית גרידא (ע"א 552/87 **ורד נ. ורד** (להלן: הלכת ורד)).

70. בענייננו, הקטינים כולם, חצו את גיל 6 שנים. לפיכך, בהתאם לעקרונות שנקבעו בבע"מ 919/15, היה ראוי לכאורה להורות שהצדדים יישאו במזונות ילדיהם, יחד, בהתאם ליחס ההכנסות וחלוקת זמני השהות. **אלא שביחס לבן א' וביחס לקטינה ב', הנתבע אינו מקיים עמם זמני שהות כלל, גם לא במתכונת מצומצמת ומשכך לגביהם לא מצאתי כי יש להחיל את הוראות בע"מ 919/15** [ראו: עמ"ש (מחוזי חיפה) 38445-08-17 **פלוני נ' אלמונית** (מאגרים משפטיים, 5.10.2018)].

71. ביחס לקטינה ג', מתקיימים זמני שהות במתכונת מצומצמת מכפי שעתרה התובעת ומשכך בנסיבות שלפני, מצאתי כי גם ביחס אליה אין זה צודק להחיל את העקרונות שנקבעו בבע"מ 9191/15, זאת גם כפועל יוצא מקביעתי בהליך בעניין זמני השהות, שם הבהרתי כי סירובו של הנתבע לקיים זמני שהות במתכונת רחבה עם הקטינה ישליך על גובה דמי המזונות (ראו: סעיף 4 לעיל) ועל כן מצאתי להורות על חיוב הנתבע במלוא צרכיה, ההכרחיים.

72. אדגיש כי לנוכח מסקנתי ביחס לפערי ההכנסות, גם החלת הוראות בע"מ 919/15 וקביעה כי יש להחיל על הקטינה ג' את החזקה המתייחסת לקטינה המתגוררת בשני בתים, שם כאמור הועמדה חזקת צרכים הכרחיים על סך של 2,250 ₪, ובעת שיחס ההכנסות הוא 90% לנתבע ו- 10% לתובעת הרי שממילא יש לחייב את הנתבע בחלק הארי של הוצאותיה של הקטינה (אלא שכאמור, לא מצאתי כי בנסיבות שבפני יהיה זה ראוי וצודק שלא לחייב את הנתבע במלוא צרכיה ההכרחיים).

73. לעניין חלוקת הוצאות החינוך והרפואה, בשים לב להכנסות הצדדים כפי שהעמדתי אותן לעיל, מצאתי לקבל טענת התובעת ולהורות על חלוקת הוצאות אלה ביחס של 80% לנתבע ו-20% לתובעת.

<u>הוצאות המדור</u>

74. על פי הפסיקה, חלקם של 2 קטינים בהוצאות המדור הוא בשיעור של 40% [ראו: ע"א 52/87 **הראל נ' הראל** (מאגרים משפטיים, 12.10.1989, פסקה 9 לפסק הדין); ע"מ (תל-אביב) 1162/03 **ד.ע. נ' ר.ע.** (מאגרים משפטיים, 25.2.2016)]. כן נקבע, כי הדרך הראויה לחשב את רכיב המדור לקטין היא בדרך של הערכת עלות מדור סבירה [ראו לעניין זה: עמ"ש (מרכז) 31135-07-20 ד.ש. **נ' מ.מ.ש.** (מאגרים משפטיים, 2021); עמ"ש (מרכז) 65692-11-19 **ס. נ' ס.** (מאגרים משפטיים, 2020)].

75. לעניין היקף הוצאות המדור, בשים לב להכנסותיהם של הצדדים ולכך שבתקופת חייהם המשותפים התגוררו הצדדים בדירה המשותפת שבגינה משולמת משכנתא בסך 4,250 ₪ לחודש, עם פירוק השיתוף בבית המשותף, צפויות הוצאות המדור לגדול ועל כן לצורך חישוב דמי המדור, העמדתי את עלות המדור הסבירה, על סך של 5,000 ₪ לחודש.

76. בהתאם לאמור, חלקן של כל אחת מהקטינות במדור בית האם הוא 1,000 ₪ (5,000*20%).

סיכום:

77. לאחר שבחנתי את כל אשר בפניי לרבות כתבי הטענות, עדויות הצדדים, סיכומי ב"כ הצדדים הגעתי למסקנות המפורטות להלן:

א. הנתבע ישלם **סך של 1,900 ₪ למזונותיו של הבן א'**, ממועד הגשת הבקשה ליישוב סכסוך ועד למועד הגיעו לגיל 18 שנה או סיום לימודיו התיכוניים, לפי המאוחר מבין השניים.

כמו כן, הנתבע ישלם **סך של 2,100 ₪ למזונותיה של הקטינה ב'**, ממועד הגשת הבקשה ליישוב סכסוך ועד למועד הגיעה לגיל 18 שנה או סיום לימודיה התיכוניים, לפי המאוחר מבין השניים.

כמו כן, הנתבע ישלם **סך של 2,400 ₪ למזונותיה של הקטינה ג'**, ממועד הגשת הבקשה ליישוב סכסוך ועד למועד הגיעה לגיל 18 שנה או סיום לימודיה התיכוניים, לפי המאוחר מבין השניים.
(להלן: "**דמי המזונות**").

ב. בתקופת שירות צבאי חובה או שירות לאומי, יעמדו מזונותיו של הקטין א' על סך של 650 ₪ ומזונותיהן של כל אחת מהקטינות ב' וג' על שליש מהסכום ששולם למזוזנותיה של אותה קטינה עד לאותו מועד.

ג. כמו כן, יישא הנתבע ב- 40% מגובה דמי המדור של שתי הקטינות, בסכום של 1,000 ₪ לכל קטינה.
עם הגיע הקטינה ב' לגיל 18 שנה או סיום לימודיה התיכוניים, לפי המאוחר, יעמדו דמי המדור של הקטינה ג' על סך של 1,650 ₪ (33% מגובה דמי המדור הכוללים) והללו ישולמו עד הגיעה לגיל 18 שנה או סיום לימודיה התיכוניים, לפי המאוחר מבין השניים.

ד. דמי המזונות יהיו צמודים למדד המחירים לצרכן, כאשר מדד הבסיס לצורך חישובו הינו המדד הידוע ביום מתן פסק הדין, והוא יעודכן אחת לשלושה חודשים, ללא תשלום הפרשים בין עדכון למשנהו והסכום לא יהיה קטן מזה שנקבע, גם אם המדד יהיה שלילי.

ה. המזונות ישולמו לידי האם בנוסף לקצבת הילדים וכל הטבה אחרת אותה מקבלת האם ותקבל ממוסד לביטוח לאומי ו/או גוף אחר.

ו. מדמי המזונות שהצטברו ממועד הגשת הבקשה ליישוב סכסוך ועד למועד תחילת התשלומים ע"פ הוראות פסק דין זה יופחתו דמי המזונות ששילם הנתבע עד כה בהתאם להחלטה למזונות זמניים.

ז. המזונות ישולמו עד לכל 10 בכל חודש עבור מזונות החודש השוטף.

ח. הצדדים יישאו, ביחס של 20% לתובעת ו-80% לנתבע, בגין צרכים רפואיים מיוחדים ו/או הוצאות חריגות בגין בריאות פיסית ונפשית, שאינם כלולים ומכוסים ע"י הביטוח הרפואי וסל הבריאות והמתייחסים לבריאותן הפיסית ו/או הנפשית של הקטינות, כגון: תרופות, משקפיים, עדשות מגע, טיפולי שיניים, טיפולי אורתודנט, טיפול פסיכולוגי ו/או פסיכיאטרי, אבחונים וטיפולים בהפרעות קשב וריכוז, ואם יהיו כאלה, עד הגיעו של הקטינות לגיל 18 או עד גיוסן לצה"ל/שירות לאומי, במידה ויתגייסו, לפי המאוחר מבניהם.

ט. הצדדים יידעו האחד את השני 14 יום מראש לפחות על כל הוצאה רפואית צפויה שעלותה גבוהה מ- 100 ₪, על מנת לאפשר לצד השני לבחון נחיצותה ולהציע חלופות זולות יותר, למעט במצב חירום שאינו בר דיחוי.

י. בכל מחלוקת בקשר להוצאה רפואית חריגה, נחיצותה והיקפה, יפעלו הצדדים בהתאם להמלצות רופא המשפחה או הרופא המטפל, לפי העניין.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תמ"ש 39121-08-22 ש. נ' ש.

יא. הצדדים יישאו ביחס של 20% לתובעת ו-80% לנתבע, בהוצאות החינוך של הקטינות בתחילת כל שנת לימודים, לרבות אגרות, תשלומי בית ספר, דמי שכלול, השתתפות בטיולים או פעילויות מטעם בית הספר, לאחר ניכוי מענק החינוך שתקבל האם מהמוסד לביטול לאומי, במידה ותקבל. האם תמצה זכויותיה לקבלת הטבות/הנחות, ככל שישנן.

יב. בנוסף לסכום המזונות הקבוע לעיל, יישאו הצדדים ביחס של 20% לתובעת ו-80% לנתבע, בעלות חוג אחד בשנה לקטינות, מחצית עלות שני מחזורים של קייטנה בחופש הגדול ומחזור אחד של קייטנה בפסח בעלות מתנ"ס, וזאת בכפוף להמצאת קבלה ו/או חשבונית.

יג. למען הסר ספק מובהר, כי פיגור של עד שלושה ימים בתשלום המזונות לא יהווה הפרה של האמור לעיל ולא יינקטו הליכי הוצאה לפועל בגין פיגור כזה.

הנתבע יישא בהוצאות התובעת בסכום של 25,000 ₪ שישולמו בתוך 30 יום, כשסכום זה נושא הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

<u>בכך מסתיים בירור ההליך.</u>

מתיר העברה למאגרים משפטיים, בהשמטת פרטים מזהים ושמות הצדדים.

ניתן היום, ח' חשוון תשפ"ז, 19 אוקטובר 2026, בהעדר הצדדים.

אריאל ממן, שופט

גט OVER

משפחה • משפט • ומה שביניהם

WWW.GET-OVER.CO.IL